

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Nadejda Toma,

Judecători – Victor Boico, Constantin Alerguș,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Cebotari Vitali, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 13 martie 2018, în cauza penală în privința lui

Handuca Ion XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. 10.10.2016 – 12.01.2018 (prima instanță);**
- 2. 31.01.2018 – 13.03.2018 (instanța de apel);**
- 3. 14.05.2018 – 20.06.2018 (instanța de recurs).**

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 12 ianuarie 2018, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală*, Handuca Ion a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și i-a fost stabilită pedeapsa de 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

În temeiul art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugarea totală la pedeapsa aplicată a părții neexecutate din pedeapsa complementară obligatorie sub forma privării de dreptul de a conduce mijloace de transport, stabilită prin sentința Judecătoriei Cantemir din 31 mai 2016, lui Handuca Ion i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, 5 luni și 2 zile.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a stabilit că Handuca Ion, la data de 08 septembrie 2016, aproximativ la ora 07:25, deținând permis de conducere de categoria „B”, „BE”, „C”, „CE”, „D”, „DE” cu nr. 095494262, dar fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, prin sentința Judecătoriei Cantemir din 31 mai 2016, a condus automobilul de model „BMW-318”, cu n/î CC 5183 PB, pe traseul local din or. Cantemir, în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, prin ce a încălcat cerințele art. 14 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere, potrivit căruia „*conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate*”. Ulterior, după ce a fost stopat de către colaboratorii poliției rutiere și existând temeiuri suficiente de a presupune că dânsul se află în stare de ebrietate inadmisibilă produsă de alcool, prin testarea alcoolscopică nr. 849 din 08 septembrie 2016, s-a constatat că concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat era de 1 mg/l, ceea ce conform art. 134¹² Cod penal corespunde stării de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei principale, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în partea dată, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu stabilirea lui Handuca Ion a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, iar prin aplicarea prevederilor art. 85 Cod penal, lui Handuca Ion să-i fie stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, 6 luni și 2 zile, cu suspendarea executării pedepsei complementare pe perioada aflării lui Handuca Ion în detenție.

În argumentarea cererii depuse, apelantul a invocat că prima instanță nu a ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunea având antecedente penale nestinse, or anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Cantemir din 31 mai 2016, fiindu-i stabilită pedeapsa principală sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale și cea complementară sub forma de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În acest context, apelantul a invocat că inculpatul a achitat amenda stabilită prin sentința anterioară, însă la momentul comiterii infracțiunii ispășea pedeapsa complementară, în speță fiind aplicabile prevederile art. 111 alin. (2) Cod penal, potrivit cărora *termenul stingerii antecedentelor penale se calculează din momentul liberării de executarea pedepsei complementare*. Reieșind din aceste circumstanțe, apelantul a invocat că inculpatul a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă.

Suplimentar, apelantul și-a exprimat dezacordul cu pedeapsa principală stabilită inculpatului, sub aspectul blândeții ei, invocând că prima instanță nu a dat o apreciere corespunzătoare scopului pedepsei penale, la etapa individualizării acesteia.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 13 martie 2018, pronunțată integral la 12 aprilie 2018, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate, constatând că prin apelul declarat sentința a fost supusă criticii în partea stabilirii pedepsei principale, instanța de apel a considerat că prima instanță i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și just individualizată, fiind luate în considerație circumstanțele cauzei și cele privind personalitatea inculpatului, și anume că acesta acesta a comis o infracțiune ușoară, se caracterizează pozitiv la locul de trai, anterior a fost tras la răspundere penală, fiind reținută o circumstanță atenuată – căința sinceră și una agravantă – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiuni similare.

Reieșind din constatările efectuate, instanța de apel a apreciat critic argumentele invocate de apelant în susținerea faptului că inculpatului urmează a-i fi stabilită pedeapsa sub formă de închisoare și a considerat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin stabilirea pedepsei de 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, care este una legală, echitabilă și proporțională gravității faptei comise.

Suplimentar, instanța de apel și-a exprimat dezacordul cu argumentele invocate de apelant în susținerea faptului că inculpatul a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă, sub acest aspect menționând că prin legea nr. 163 din 20 iulie 2017, în vigoare din 20 decembrie 2017, au fost operate modificări în dispoziția art. 82 alin. (1) Cod penal, fiind exclus cuvântul

„recidivă”. Reieșind din faptul că modificarea nominalizată este în favoarea inculpatului și, în sensul art. 10 alin. (1) Cod penal, are caracter retroactiv, instanța de apel a reiterat că pedeapsa stabilită de prima instanță a fost individualizată în deplină corespundere cu prevederile legale.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Cebotari Vitali, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, și anume că *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

În argumentarea cererii depuse, recurentul reiterează motivele invocate în cererea de apel, precum și prezintă argumente noi, și anume:

- instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunea având antecedente penale nestinse, or anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Cantemir din 31 mai 2016, fiindu-i stabilită pedeapsa principală sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale și cea complementară sub forma de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani. Inculpatul a achitat amenda stabilită prin sentința anterioară, însă la momentul comiterii infracțiunii ispășea pedeapsa complementară, în speță fiind aplicabile prevederile art. 111 alin. (2) Cod penal, potrivit cărora *termenul stingerii antecedentelor penale se calculează din momentul liberării de executarea pedepsei complementare*. În aceste circumstanțe, inculpatul a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă;

- nu s-a dat o apreciere corespunzătoare scopului pedepsei penale, care nu va fi atins fără izolarea inculpatului de societate, or acesta, în scurt timp după prima condamnare, a comis o infracțiune similară;

- instanța de apel nu a dat eficiență atât prevederilor art. 2, 61, 75 Cod penal, cât și explicațiilor date la pct. 3, 10, 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11.11.2013 „cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”;

- reieșind din explicațiile enunțate la pct. 35 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013 „cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”, recunoașterea vinovăției și căința sinceră nu pot fi recunoscute în calitate de circumstanțe atenuante la stabilirea pedepsei în urma judecării cauzei în procedura simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală;

- instanța de apel, de prisos și neîntemeiat, a conchis asupra respingerii argumentelor apelantului sub pretextul că în conținutul art. 82 alin. (1) Cod penal au fost operate modificări, or atât în cererea de apel, cât și în instanța de apel, apelantul nu a solicitat și nu a prezentat careva argumente privind necesitatea stabilirii pedepsei penale în temeiul prevederilor art. 82 Cod penal. În acest context, recurentul invocă suplimentar că instituția recidivei nu a fost exclusă din Codul penal, fiind operate modificări la temeiurile aplicării prevederilor art. 82 Cod penal;

- în speță s-a constatat comiterea infracțiunii în stare de recidivă, circumstanță ce urma a fi apreciată în mod corespunzător la etapa individualizării pedepsei.

6. Pe cauză a fost depusă referință de către avocatul inculpatului, care pledează pentru dispunerea inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat. În motivarea solicitării sale, avocatul invocă netemeinicia argumentelor expuse în recurs și

menționează că atât prima instanță, cât și cea de apel, just au apreciat circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, efectul pedepsei penale și modificările legii penale în partea stabilirii pedepsei pentru infracțiuni săvârșite în stare de recidivă și i-au stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă, care totodată nu este cea mai ușoară dintre cele prevăzute de sancțiune și a fost aplicată în quantum maxim. Suplimentar, avocatul invocă că criticile expuse în recursul ordinar au constituit obiect de examinare atât în prima instanță, cât și în cea de apel.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva hotărârii instanței de apel, dispune inadmisibilitatea lui în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează că, potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie indicate de recurent.

Colegiul penal constată că argumentele recurentului vizează în exclusivitate constatările instanței de apel privind individualizarea pedepsei, pe care acesta le consideră neîntemeiate și pripite. Colegiul penal consideră că alegațiile recurentului nu și-au găsit confirmare la examinarea prezentului recurs, din următoarele considerente.

Astfel, este neîntemeiată invocarea procurorului, prin care se susține că instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunea având antecedente penale nestinse. În contextul dat, Colegiul penal constată că instanța de apel a reținut o circumstanță agravantă în cauză - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată - ceea ce denotă că argumentul apelantului, contrar celui invocat în recurs, a fost luat în considerație și a primit o apreciere corespunzătoare.

Colegiul penal apreciază critic și acea alegație, prin care se susține că instanța de apel, la stabilirea circumstanțelor atenuante în cauză, nu s-a condus de explicațiile enunțate la pct. 35 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013 „cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”. Sub acest aspect, în primul rând, Colegiul penal constată că argumentul recurentului este, în parte, contrar constatării instanței de apel și nu corespunde realității, deoarece recunoașterea vinovăției nu a fost apreciată drept circumstanță atenuantă. În al doilea rând, Colegiul penal consideră că instanța de apel just a reținut căința sinceră în calitate de circumstanță atenuantă în cauză. Sub acest aspect, contrar argumentelor recurentului, Colegiul penal menționează că căința sinceră nu echivalează cu recunoașterea vinovăției și, respectiv, poate fi apreciată drept circumstanță atenuantă în cadrul examinării cauzei în procedura simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Colegiul penal consideră că este inconsistent argumentul recurentului, prin care se susține că este eronată mențiunea instanței de apel, privind solicitarea procurorului de stabilire a pedepsei pentru recidivă, or o mențiune nu poate constitui temei de casare a deciziei atacate și nu justifică dispunerea rejudecării cauzei în apel. Contrar argumentelor recurentului, Colegiul penal atestă că soluția adoptată în partea stabilirii pedepsei este una legală și întemeiată, or instanța de apel și-a motivat pe deplin concluzia privind pedeapsa stabilită inculpatului, s-a condus de prevederile legale pertinente, a ținut cont de

personalitatea inculpatului, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de scopul legal instituit în privința pedepsei penale, a reținut prezența unei circumstanțe agravante și a unei circumstanțe atenuante în cauză și, în baza acestor criterii, i-a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de muncă neremunerată, care în opinia Colegiului penal este echitabilă și proporțională gravității faptei săvârșite, fiind aptă să atingă scopurile legal instituite.

În opinia Colegiului penal, simpla expunere din partea recurentului a conținutului normelor legale ce reglementează instituția individualizării pedepsei penale, cu invocarea că instanța de apel nu a ținut cont de aceste prevederi, nu constituie o motivare suficientă a solicitării expuse în recurs și nu indică asupra comiterii unei erori de drept din partea instanței de apel, atât timp cât soluția adoptată, după cum s-a menționat anterior, este pe deplin motivată.

Reieșind din constatările enunțate, Colegiul penal conchide că temeiurile pentru recurs, invocate în cerere, nu și-au găsit confirmare, or soluția adoptată de instanța de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază, iar pedeapsa stabilită inculpatului a fost individualizată în strictă conformitate cu prevederile legale. Din acest motiv, precum și din considerentul că nu au fost depistate alte erori de drept care, examinate din oficiu, ar impune soluția casării hotărârii atacate, Colegiul penal conchide asupra dispunerii inadmisibilității recursului ordinar deferit prezentei examinări, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Cebotari Vitali, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 13 martie 2018, în cauza penală în privința lui *Handuca Ion XXXXX*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 iulie 2018.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Victor Boico

Constantin Alerguș